

Xavier Macià

OBRE LES MANS

*Premi de poesia
Ausiàs March de Gandia*

edicions
62

XAVIER MACIÀ

OBRE LES MANS

LIII PREMI DE POESIA AUSIÀS MARCH DE GANDIA

Prefaci de D. Sam Abrams

Edicions 62

Un jurat format per Marc Granell, Maria Josep Escrivà,
Jaume Pont i Jordi Cornudella ha atorgat a aquesta obra
el LIII Premi de Poesia Ausiàs March de Gandia (2015).

Primera edició: novembre del 2015

© Xavier Macià Costa, 2015
© pel prefaci: D. Sam Abrams, 2015

Disseny de la coberta: Albert i Jordi Romero

© d'aquesta edició: Edicions 62, s.a.
Diagonal, 662 - 08034 Barcelona
www.edicions62.cat

Fotocomposició: Atona, s.l.
Impressió: Bookprint
ISBN: 978-84-297-7472-6
Dipòsit legal: B. 26.567-2015

Sense l'autorització escrita de l'editor, queda prohibida
qualsevol forma de reproducció, distribució, comunicació pública
o transformació d'aquesta obra, que serà sotmesa a les sancions establertes
per la llei. Tots els drets reservats.

Si necessiteu fotocopiar o escanejar algun fragment d'aquesta obra,
podeu adreçar-vos al Centro Español de Derechos Reprográficos
(www.cedro.org) o demanar una llicència en línia
(www.conlicencia.com; 91 702 19 70 / 93 272 04 47).

ES MUSS SEIN

Potser algú altre,
però tu no.

Tu has conegut la nit
dels teus dimonis;
has escoltat plorant
la mort d'amor
i has adorat Rodin,
la llum de Rembrandt

i les veus del castell del cel;

t'ha commogut la dansa
dels astres en el buit,
la immensitat del quark

i el vol de l'ibis.

Has estimat.

I, malgrat tot,
t'has embrutat de por
i ara vols desistir.

Tu!

No em miris, sents?
No em toquis!

Un altre, sí,
però tu no,
tu no,
tu no.

FI DE TRAJECTE

La gran fatiga de l'existència potser no és, de fet, sinó aquesta feinada que tens de romandre raonable vint anys, quaranta anys o més, per no ser simplement, profundament, tu mateix.

L.-F. CÉLINE,
Viatge al fons de la nit

I
EL REPÒS DE LA BOA

L'HOME VELL

Exageradament humà
de pensament,
vius com un cuc.

Devotament
proclames l'ascetisme,
forniques amb els àngels.

Volies empassar-te
un elefant,
i ets un barret
vulgar i brut.

Sents tanta culpa
com penediment.

Ets el caigut.

IL·LUSIÓ DE NORMALITAT

Dius:

«El dimoni no hi és».

I ho repeteixes,

perquè sigui

veritat:

«El dimoni no hi és».

Desitges tancar els ulls,

que el pensament s'adormi

en el teu cos.

Però romans immòbil

i a l'aguait,

tensos els músculs.

Escrutes ombres.

Dius: «Ja no hi és»;

i preguntes

que sigui veritat.

I ho anotes devot

sobre el paper:

No hi és.

Ets tu
qui ho ha escrit.

I ho veus clar:

que és dins teu,
sempre a punt de saltar
sobre la presa.

HUBBLE

Hauràs d'aprendre a dir-ho tot,
per més que faci mal.

Hauràs d'aprendre d'ell,
que ha vist Fornax i l'Escultor,
el verd profund de l'Ull de Gat
i el que vas ser i ara és fosc
pels segles de l'espai.

Hauràs d'aprendre d'ell,
que no té por de la buidor,
ni del silenci i la mentida.

I a no callar el dolor,
que és tan endins i crida
des del començament del temps.

SENSE TEMPS

Un dia et trobaràs
perdut al soterrani,
voltat de mobles vells,
andròmines i murs.

Sabràs que la tardor
devora temps i llum,
que en zel encén els boscos
i els abandona nus.

Veuràs les coses
com se'n van,
s'esborren,
moren.

Un dia et trobaràs
despullat entre els arbres.